Ч. 112. Неділя 19 мая (1 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Промова Александра Барвіньского

на 2-ім засіданю австрийскої делеґациї в Пешті дня 27 мая 1902 при міністерстві заграничних справ.

Висока делеґацие! Не дасть ся заперечити, що сегорічних обрад делеґаций вижидали в політичних кругах з певним напруженем, як і поясненя загального політичного положеня із мірoдайної сторони і се не без поважних причин. Виглядало так, мовби в тридержавнім союзї, сім головнім стовпі нашої заграничної політики, проявили ся доволї значні щелини, як один бесідник в буджетовій комісиї се доволї влучно назвав. Колиж з одного боку нагадаємо собі останнє францускo-італїйске залицанє, а в престольній річи короля Віктора Емануїла не находимо нїякої згадки про тридержавний союз, хоч він є основою заграничної полїтики Італїї, а з другого боку роздумаємо над надіями росийских дневників, як „Новое Время“, котрі поклали великі надії на францускo-італїйске зближенє, Росию уважали яко третю в будучім францускo-італїйскім союзї, а по новім тридержавнім союзї сподївали ся заведеня зовсім иншого ладу на балканьскім півострові, то мимохіть мусїли виринати сумнїви що-до дальшого єствованя тридержавного союза, а бодай можна було здогадувати ся, що починає ся сей союз розкладати. Також очивидне від якогось часу залицянє Італїї до Албанцїв і сердечні взаємини з Черногорским князем, сим заводовим тестем, котрого жадобу сї взаємини лише підсичували, не розбуджували великого довіря. Відносини на Балканї з весною прибрали доволї неприязний вигляд. Неспокої в Альбанії, аґітация висланників болгарско-македоньского комітету в Македонії і ворохобня в Новім Базарі нагромадили стільки пального материялу, що можливість поважного замішаня не була виключена. Росийский сусїд уже недавно, безпосередно по так званій конференциї задля розброєня в Газї, якій др. Герольд сегодня висловив такі похвали, зробив нам несподїванку з новими стратеґічними зелїзницями, які в случаю мобілїзациї мають значно улекшити транспорти двом головним зелїзницям Петербург-Вільно-Варшава і Москва-Міньск-Варшава, прискорюють нагромадженем війск на австрийско-нїмецкій границї о 3 до 5 днів, а тим способом вельми пособляють готовости росийского наїзду.

Супроти такого складу обставин було се конечною потребою, щоби вельми захмарений небосклін полїтичний прояснено. Се стало ся з відкритем делеґацийної сесиї так в престольній річи, як і у виводах мінїстра заграничних справ, з яких віє повною надією на удержанє спокою. Престольна річ зазначує вельми коротко і предметово дві важні подїї, що полїтичне положенє в нїчім не змінило ся і що плеканє щирих взаємин з союзними державами буде і дальшим безнастанним змаганем правительства.

Замітно, що в престольній річи нема виразної згадки про тридержавний союз, однак в дві години опісля ґр. Ґолуховский в своїх виводах заявив: „головні стовпи нашої полїтики стоять ненарушимі“ і сим многозначним реченем розвіяв всякі сумнїви що-до єствованя давних союзних взаємин. При сїй нагоді почули ми в перше з мірoдайних уст, що речинець тридержавного союза кінчить ся в 1903 р., але що союз має бути відновлений, позаяк три держави прирекли собі формально удержанє союза і в своїм часї приступлять до підпису відновлених договорів.

Є. Е. ґр. Ґолуховский, котрий обняв по своїх попередниках тридержавний союз яко спадщину, яко певну кріпость нашої монархії і з послїдовностию та вірностию засадам старає ся удержати сю кріпость, хоч би особливо оборонний мур Італїї зуб часу доволї значно знищив. Сими поясненями роз'яснила ся темрява, яка налягла була над нїмецко-австрийским союзом по відомій промові нїмецкого канцлера з дня 8 сїчня с. р., а з другого боку виходить з сих пояснень, що пересправи між ґр. Більовом а Прінетим переведені у Венециї в справі віднови тридержавного союза довели до певних вислідів, що в останних днях також потвердив Прінеті в італїйскім парламентї.

Не стоїмо отже вправдї перед довершеною подїєю, однак віднова тридержавного союза не підлягає сумнївам.

Вельми цінні були також виводи мінїстра про єство і цїли тридержавного союза. Вправдї не виявлено нїчого нового, однак значінє слів мінїстра лежить в тім, що короткими але видатними словами потверджено цїли тридер-

Никола.

(З ческого. — Ігн. Горжіци).

Наша артилерия попала вкінци по дводневій битві на центр неприятельского становища і то рішило битву. Шрапнелї страшно лютували між ворохобниками; ледве почали над їх головами трїскати і за кождим вибухом падав на всї сторони дощ куль, забирали ся і найхоробрійші та з словами „воля Аллаги!“ утїкали. Держала ся ще редута на лївім крилї. Наші артилеристи не бачили єї задля горбка, на котрім заняв становище цїлий полк наших і тому не рушали ся Босанцї з місця.

Наш майор здрогав ся заєдно неспокійно і бігав то сюди то туди. Ми стояли на самім кінци правого крила нашої лїнії і наближали ся по легко здоймаючім ся, плотами вкритім горбку до редути. Босанцї мусїли нас бачити, але они чогось не зважали на нас, а стріляли в найгустїйші ряди полку на тім горбку, що від редути був віддалений ледве на яких чотириста кроків. Полк не міг іти наперед, бо перед ним простягала ся впоперек глубока яруга з нагими, стрімкими стїнами.

Корчі перед нами тягнули ся майже аж до самої редути. Кілька вояків першої компанії підійшло вже аж до стіп єї і почали стріляти. Аж тепер забігав наш майор і кричав немов би єго хто на вили брав. Наш бо баталїон мав за собою погану історию.

Два дни перед тим, смерком, вертала перша компанїя з варти, завернула через лїс, довкола яру і побачила на долинї щось білого. То вояки третої компанії мили ся там в сорочках. А га, Турки, подумав котрийсь з вояків, що перший побачив порозвішувані по корчах білі сорочки і не надумуючись, приложив до лиця карабін а за хвилю роздав ся серед нїчної тишини вистріл. І заки спостережено ся вже цїла наша перша компанїя стріляла до наших вояків в ярузї. Капітан нашої першої компанїї, славний вояк, розглянув ся і на щастє побачив за собою трубача. Вхопив єго з цїлої сили і потряс ним як шалений, відтак показав єму револьвер.

— Знаєш мене, хлопе?

— Так, знаю, пане капітан, пролепетів вояк.

— То труби: огонь застановити!

Татаа, татаа, татаа! роздав ся звук труби і доніс ся до яруги. А з противної сторони роздало ся рівнож! Татаа, татаа, татаа!

Тому гнав майор нинї свій баталїон наперед, аби ми не прийшли за пізно і штурмом на редуту поправили передвчерашний скандал.

Але коли вояки першої компанії опинили ся на яких сто кроків від редути. розпочали ворохобники палити й на нас. Деякі стріляли на вгад там, звідки чули крик: „На право, марш!“

(Конець буде).

Межи діями.

(З нїмецкого. — Ї. Кляйна).

— Можу просити вас, пане о афіш — на хвилину?

— Дуже радо.

— — — — — — — — — — — — — — — —

— Дякую.

— Дрібниця. Єсли би панї бажали яких пояснень, охотно ними служу.

— Пояснень?... Нї. Я впевнила ся лиш що пан, котрий представляє короля Филипа, дійстно той самий, що я бачила єго недавно на улици. Виглядав тогди так молодо. Як же то страшно мусить бути, коли молодий чоловік загляне в зеркало і побачить нараз старе лице а при незаперечній схожости закличе: се я.... справдї я! За всї богацтва сьвіта не хотїла би я дізнати того чувства!

— Богато находить подібний перестрій дуже займаючим.

— Я нї.

— Панї доходять рідко коли до такого положеня. Ледви лучить ся колись, що мусять на сценї „робити ся старими“, бо звичайно вважають собі обовязком виступати там я строю молодости. Той обовязок переносять відтак на буденне житє.

— Се подобає ся менї.... люблю бути молодою.

— А ще більше полюбите, панї, молодість коли постарієте ся, бо се факт, що до-

жавного союза, що сей союз не має ніякого зачіпного напряму і в своїм єстві є консервативним союзом і длятого має на ціли обезпеченє власного стану посіданя кождого з союзників, удержанє мира, запобігане запутанинам, які могли би бути шкідними для союзників. Свої виводи що-до загального обезпеченя мира доповнив ґр. Голуховский, що змаганя тридержавного союза тим визначують ся, щоби шкідні впливи подій, які відгривали би ся в инших областях, спиняти — а колиб се не повело ся, не допускати до їх прояви.

Сї виводи ґр. Голуховского про єство і природу тридержавного союза згоджують ся з поглядами німецкого канцлєра, який в наведеній уже промові в німецкім парляменті сказав: „Тридержавний союз не є заробковою спілкою але товариством обезпеченя, союз сей не є зачіпний, але у високім ступні мирний“.

Єствованєм тридержавного союза набирає тридержавний союз тим більшого значіня, наколи подумаємо, що загальне політичне положенє є тепер зовсім иньше, як в 1879 р., коли князь Бісмарк з ґр. Андрашим німецко-австрийским договором положили основи до теперішного тридержавного союза. Цїли тодїшної політики обмежали ся на область Европи, коли тепер сьвітова політика змагає до цілий, які захоплюють далекі области в Африцї, Азиї і иньших частях сьвіта.

Замітний також погляд ґр. Голуховского, згідний з поглядом ґрафа Бїльова, що тридержавний союз не виключає також добрих взаємин своїх учасників з иншими державами. Від головного шляху, на якім находить ся тридержавна політика, відгалужують ся тепер два побічні шляхи, які також ведуть до мирових цілий. Тим способом окремою умовою поміж Італією а Францією про справи Середземного моря, з другого боку умовою поміж нашою державою а Росиєю з 1897 р. про справи близшого Сходу витворила ся союзна система, в якій дві державні спілки, дводержавний і тридержавний союз не виступають супроти себе як два ворожі табори, але як система рівноваги, що дає вигляди на удержанє мира. Тим способом здійснили ся надії, висловлені перед десяти майже роками канцлєром ґр. Капрівім, що між дво- а тридержавним союзом з часом витворить ся природна рівновага і вийде в користь мира. Політичний сьвіт не буде тепер вважати дводержавного союза загрозою, але запорукою мира і рівноваги, цінним доповненєм і пособлюванєм консервативних задач тридержавного союза, що саме тепер підчас стрічі президента Франциї з володарем Росиї в Краснім Селї рішучо потверджено.

Є. Е. міністер заграничних справ розвинув ще дальше свої погляди про рівновагу, яка тепер находить примінюванє також в позаевропейских питанях і в сій рівновазї не лише що-до французко-росийского союза, але й що-до анґлїйско-японьского договору в справі Китаю і Кореї, за яким слїдувала росийско-францускa умова, бачить понуку до удержаня status quo дотеперішного стану.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 31-го мая 1902.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав інспекторови лїсовому, радникови Ант. Ґоральчикови з нагоди его переходу на пенсию титул і характер старшого радника лїсового.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлї іменував радниками будівництва для техеїчної служби почтової Мих. Тустановского у Львові і Фр. Патлевича в Чернівцях для Львова. — П. Намістник іменував концепістів Намістництва: Вол. Буржиньского, дра Фр. Кписїка, дра Йос. Шенета, Вікт. Ридля і Людв. Каспарі'ого комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва: дра Дион. Поґоржельского. Ів. Машковского, Жиґм. Ґрензевича і Казим. Милиньского концепістами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс комісарів повітових: Ад. Мирского з Гусятина до Тарнобжеґа, Володисл. Яновича з Сокаля до Львова, Мар. Ягусиньского з Теребовлї до Гусятина і Болесл. Буржиньского з Ярослава до Сокаля; концепістів Намістництва: Вільг. Ґавроньского з Тарнобжеґа до Перемишлян, дра Вяч. Лобачевского з Бохнї до Перемишля, Стан. Білиньского зі Стпижова до Ряшева, Стан. Лукашевского з Ряшева до Ропчиць і Казим. Милиньского з Ґородка до Бережан. та практикантів Намістництва: Ад. Милашевского з Бережан до Бібрки, Стеф Ружецкого з Ропчиць до Стпижева, Тад. Кемпиньского зі Львова до Городка, дра Арп. Хвалибоговского зі Львова до Ярослава, Йос. Венжика з Велички до Подгуржа і Едв. Якубиного зі Львова до Теребовлї.

— **Тїснїйші вибори до ради міскої у Львові** переведено оногди. Розходило ся о доповняючий вибір 27 членів ради із числа 54 кандидатів, що вже перше були дістали значну меншість голосів. Печатаних лїст з іменами кандидатів було 13, а крім того ще кілька гектографованих. Рух був незначний, бо на звиж 12.000 управнених виборців віддано всего 3.962 важних голосів, а абсолютна більшість виносить 1982 голосів. Докладний результат ще не звістний, а можна лиш на певно заключати, що побідила лїста комітету міского, коли узглядниму, кілько котрих лїст віддано до урни. А так іменно віддано: лїст міского комітету 2057, людового сторонництва 860, комітету урядників 257, ком. католицко-народового 254, людових (Monitor'a) 214, руских 130, сторонництва демократ. 87, ком. купців і промисл. 21, сторонництва поступового 20.

— **Прогулька до Лисинич.** Ґімнаст. товариство „Сокіл“ у Львові уряджує дня 5 червня с. р. (на Вознесеніє Христове) прогульку до Лисинич (бровар Ґрунда). Комітет докладає всяких старань, щоби прогулька випала як найсьвітлїйше і вдоволила всїх участників. В програму входять: танцї, продукциї хору, продукциї орхестри 15 п. п., кругольня, штучні огнї і ин. Початок о $3^1/_2$ год. з полудня. Вступ від особи 60 сот. В случаю непогоди відбудуть ся „вечерниці з танцями“ в комнатах „Руской Бесїди“. Початок о 9-ій год.

— **Загальні збори товариства „Взаїмної помочи дяків“** львівскої архиєпархії відбули ся дня 19-го мая в Зборові. Присутний був совітник консисториї о. Емилїян Мізь, парох зборівский і 14 членів-дяків з охрестности. Зборам проводив о. Мізь, а секретарювали пп. Процик і Капший. Справозданє аґента за час 3-лїтної дїяльности принято до відомости. Почтено память заслуженого в тій справі бл. п. о. Василя Чарнецкого і висказано заяву подяки для о. Данила Таничкевича і до теперішного аґента п. Янїшевского. Аґентура мала в тім часї доходу 267 зр. 9 кр., з чого вислала до львівского головного заряду 236 зр. 89 кр. — Аґентом вибрано поновно п. Теодора Янїшевского, а его заступником п. Івана Капшия.

перва тогди уміємо цінити вагу молодости, коли вік загляне нам у очи.

— Того ніяк не можете знати з власного досьвіду!

— Чомуж би ні? Преці і я був молодший. В двайцять осьмім році житя....

— Чоловік ще молодий. Мужчини навіть не потребують бути молодшими. Власне було би справедливо, щоби приходили на сьвіт з двайцятьосьмома роками.

— Не всї вдоволяли би ся тим. Я сам потерпів би не мало втрати, а наш, король Филип не істнував би ще там на сценї.

— Справді? Він так молодий?

— Доперва на веснї скінчить двайцять другий рік.

— Отже знаєте его докладно? Ви познакомлені з відносинами театральними?

— По трохи.

— Часто буваєте в театрі?

— Лише зимою. Я властитель дібр і цїлий рік займаю ся господарством. Доперва в зимі коли роботи покінчать ся, забираю ся на кілька місяців до столиці. Але дивує мене, що ви, пані, не знаєте інтерпретатора короля Филипа.... се дуже улюблений автор.

— Бути може, але я бачу его перший раз на сценї. Мусите знати, що я майже ніколи не буваю в театрі; всего раз слухала опери „Чародійного флєту“ — а „Дон Карльоса“ бажала побачити за яку-небудь цїну.

— Так се ви, пані, другий раз в театрі?

— Так.

— Справді? Як то може бути?

— Мій отець займає уряд совітника в міністерстві. Платня не мала, але крім мене має ще шість дочок і двох синів. Отже зрозумієте легко, що треба щадити. Лякаємо ся страшно високих цїн театральних, а на оперу ідемо лиш тоді коли тато авансують.

— Розумію.

— Властиво ніяково для мене, що зраджую вам наші домові відносини, але якось так здає ся менї, що ви не чужі і що все мушу вам виповісти, що менї шибне скрізь голову.

— Дуже привітно. А однак як се вийшло, що...

— Що я нині тутка? Чи-ж і то також маю вам висьпівати? Нехай буде, хоч тяжко менї: я ту потайком.

— Так?

— Дійстно! Раз я мусїла побачити „Дон Карльоса“. В тій цїли складала я з дрібних ощадностий гріш до гроша, шелюг до шелюга, доки не призбирала ся відповідна сума на закупно білєту. Ох пане! той плян займав мене цїлими тиждьнями. Як я собі все те докладно представляла. Вихоплю ся тихцем з дому до театру.... дома викриють мою неприсутність.... родичі налякають ся, сестри посумніють, а братя розбігнуть ся по всїх свояках і знакомих. Здавало ся, що то все буде дуже займаючим, але тепер....

— Тепер?

— Тепер менї прикро. Уже виходячи з дому я почула якесь каянє.

— Ага!

— Поступила нерозумно.

— Певно!

— Родичі і рідня будуть о мене дуже неспокійні. Чогось такого у нас не лучило ся ніколи. Отець розгніває ся без сумніву.

— Справедливо.

— А потім рухати ся в тій товпі, серед тілько людий, іти самій до дому темними улицями так далеко! Ох! я надто легкодушна.

— Не перечу.

— І ви також?! Вже не буде менї приємности слухати улюбленої штуки. Жаль і каянє затроїли менї цїлу радість. Дївчина є таки гідною жалю!

— Очи ваші пані тонуть в сльозах, ви неповинні брати річи так серіо. Допоможу вам в тяжким положеню.

— Яким чином?

— Передовсїм відведу вас, пані, до дому і в кождім случаю буду вашим оборонцем. А щоби отець не гнївав ся, увійду в круг родинний.

— О! те було би гарне средство!

— Не вірите пані?

— Молодого мужчину мати товаришем! Справедливий Боже! Отець міг би мене вигнати з дому.

— Ну, дивіть ся! Ей, вже я втихомирю его.

— Не дуже вірю тому!

— Проговорю до него поважно. Скажу, що щасливий випадок спровадив мене з вами, пані, я був вашим опікуном і вам не лучило ся нічого злого. Відтак долучу, що ваша краса, молодеча сьвіжість і принадна отвертість мене глубоко вразили, а на закінченє сего вечера попрошу о гарну ручку. То зібє вітця з пантелику. Як-же?

— Що за гадка! Можна умерти зі сьміху! Ах колиб вас взяли за слово?

— Не нарікав би я зовсім. Очевидно, подібна процедура не полагоджує ся так скоро. Але що відповів би ваш отець на мою заяву?

— Розберім сю річ.

— Добре! Може сказати: „Мій пане, менї не до вподоби соломянний огонь, що нагло вибухає, тож жалую, що я не всилї приняти вашої просьби“. Чи так?

— Гм, не знаю! Отець сїмох дочок рідко скаже щось такого.

— Знаменито! Отже імовірно дасть таку відповідь: „Мій пане, порішенє тої справи залежить від моєї дочки“. Тогди ви вискажете свою думку.

— Справді так може бути!

— Тогди ви, пані, зможете знов викладати всяку всячину. Передовсїм можете заявити,

Вкінци зборів обговорювано справи: Принимання і віддалювання дяків; конечну потребу іспитів; уміщування в духовних шематизмах системізованих посад і платнї дяків і других справ, дотикаючих близько долї дяків.

— **Хмаролом над Черемошем.** З Довгополя пишуть до „Руслана": Дня 26-го с. м. надійшла около 3-ої години пополудни страшна плова з північно-східної сторони і знищила засіви на просторони 28 км. вздовж а 2—4 км. вшир. Такої плови не тямлять ту і найстарші люди. Засіви позносило місцями з верхів цїлковито. При тім падав рівночасно кількома наворотами град (по гуцульски хміль) величини лїскового оріха, а місцями волоского. Град стоїть ще тепер (27 мая) в затїнках на 10—20 цм. загрубшки. Найстарші люди не затямили такої плови, тай щоби так довго, бо від 3—9 години вечером, ллляла. Стан води на білім Черемоши підніс ся нагло з 2·30 м. на 3 м. З причини граду температура обнизилась нагло з 16·5 на 9 степенів. Плова та засягла від Ростік по Ферескулю. Люди ломлять руки, що не тілько їх надія „на хлїбець" пропала, але що й податки їх не минуть.

— **З Бережан.** В понедїлок, дня 2 червня, по просьвітно-економічнім вічу, бідбудуть ся заходом бережаньскої філії „Просьвіти" Шевченківскі вечерницї на дохід Рускої бурси, в в сали католицкого дому, з слїдуючою проґрамою: І. — 1. Б. Марченко: Прольоґ „На Тарасовій Могилї" (сценізована річ); 2. Лисенко: „Веснянки" хор. міш. „Береж. Бояна"; 3) Шуберт: Duo pour Piano et Violin. Oeuvre Nr. 162; 4. Шевченко-Лисенко: „На що менї чорні брови" — сольо сьпів; 5. Декламация; 6. Лаврівский: „Осїнь" хор міш.; ІІ. — 7. Привіт; 8. Січиньский: „Дніпро реве" хор міш.; 9. Лїшт; Rapsodie hongroise Nr. 12; 10. Шевченко-Лисенко: „Як би менї черевики" сольо сьпів; 11. Ніщиньский: „Вечерницї" хор. міш. Початок о 8 год. вечером. Вступ на салю 2 К, партер 1 К 80 сот., ґалерия 50 сот. Крісла для пань і старших.

— **Огнї.** Вчера в полудне вибух огонь в цегольни Менкеса при ул. Снопківскій у Львові. Згоріло кілька деревляних будинків. Огонь угашено около 4-ої години з полудня, — Передвчера погоріли Підлїски малі під Львовом. Згоріло 21 загород а кількадесять будинків. Шкода виносить 80 до 100 тисяч корон. Причиною нещастя були дїти, що бавили ся на подвіри сїрниками і запалили солому.

— **Марк Твен,** славний гуморист американьский, ненавидить збирачів автоґрафів і длятого обходять ся з ним вирост брутально. Лучило ся однак недавно, що для одного з таких аматорів був дуже „ласкавий" і переслав єму цїлий лист слїдуючого змісту: „Поважаний Пане! Просити о автоґраф лїкаря, будівничого, різьбаря не є то жадна безчельність. Але домагати ся від одного з них проби єго працї, то вже що иншого і таку просьбу цїлком слушно кождий відкине. Як Вам здає ся, чи була би то благородна річ, просити лїкаря о трупа одного з єгорих на памятку? З високим поважанєм — Марк Твен". Але додати при тім треба, що лист той був писаний машиновим письмом.

— **Перед катастрофою.** З Мартинїки пишуть, що зьвірята перечували вибух вулькану скорше віж люди. Вже від половини цьвітня худоба, яку виганяли на зубіча гори Мон Пеле, оказувала велику обаву. Воли ломили ярма, утїкаючи з піль, конї дрожали на цїлім тїлї і були неспокійні, пси вили день і ніч. Вужі, яких на стоках тої гори дуже много, зсунули ся в долину на рівнини і береги моря. Птицї покинули гору на два тиждні перед катастрофою. Один француз, Роже Портель, вислав дня 3 мая с. р. з Сан-Пієрр до родини своєї в Парижи такий лист: „На улицях сумно і непривітно. Духовеньство казало послїдної ночи отворити храми. Вірні молили ся, сповідали і причащали, слухали проповідий своїх душпастирів, дуже неспокійні серед відгуків вулькану. Єсьм пригноблений. Чи вмремо удушені? Що нам завтра принесе? чи потік ляви? чи дощ каміня? чи струю ґазу убийчого? чи повінь? — Ніхто не знає. Цїлую тя, дорогий брате, о тобі буду думав в послїдній хвили, если маю згинути. Не жури ся нами дуже!" Як з повисшого листу видко, мешканцї Сан-Пієрра були приготовані на катастрофу, а мимо того не покидали загроженого міста.

— **Самоубийство.** Вчера над раном застрілив ся у Львові адюнкт технїчний Видїлу краєвого, 27-лїтний Йосиф Гон. Причина самоубийства незвістна.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 31 мая. Після приватних донесень з Петербурга, мав якийсь чоловік допустити ся замаху на ґубернатора харківского князя Оболеньского. Замах не удав ся.

Льондон 31 мая. В палатї послів заявив льорд Бальфур, що імовірно в понедїлок буде міг дати поясненя в справі мирових переговорів в полудневій Африцї.

Одеса 31 мая. З Одеси доносять, що в Полтаві згоріла велика фабрика оружия і мунициї. Шкода виносить звиж 5 міліонів рублїв. Огонь був видко підложенний.

Париж 31 мая. Републиканьскі сторонництва ухвалили поставити кандидатуру Буржоа на президента палати.

Будапешт 31 мая. Угорска делеґация ухвалила етат міністерства справ заграничних буджет окупацийний.

що я подобаю ся вам дуже яко лицар і товариш, але не яко муж. Потім станете жалїти над моєю судьбою... і я відійду з повним поважаня поклоном.

— За комедию, котру хочете грати з моїм бідним вітцем, ви заслужили, щоби я сказала вам цїлком що іншого.

— Дійстно! Можете панї сказати також що іншого. Так н. пр.: „Той пан Бертхольд, бо-ж зову ся Ґустав Бертхольд, не зробив на менї злого вражіня. Але щоби подати єму руку на цїле житє, я мусїла би пізнати єго близше". Коли ви се, після всякої імовірности, скажете у відповідь, отець осьмілить мене відвідувати вас часто, і за прислугу, яку я вам нинї оказав, буду міг тїшити ся кілька разів вашим милим товариством. По чотирох тиждням буде вам свобідно відкинути мої заходи.

— Так отже мусить вийти одно з двох?

— О, нї! Крім повисших відповідей єсть ще трета. Можете сказати: „Подружіє єсть грою в льотерию, а хто вже раз вложить руку в урну, хоч-би найдовше мішав льоси, нїколи не може бути певний виграної. Длятого хочу скоро покінчити з тим паном Берхтольдом. Може льос, котрий з ним витягну, не буде пустий. Вправдї він не подібний до того, котрий виграє найбільше, але я буду вдоволена, скоро лиш представить ся яко seco—terno".

— Хотїла би я бачити вашу міну, коли се вискажете.

— Тую втїху можете собі, панї, легко справити, при чім ущасливите мене несказано.

— Говорите тепер серіо?

— Зовсїм серіо! Я вже вичислив незрівнані ваші прикмети, котрі підбили моє серце.

— Справдї я зробила на вас вражінє? —

— Сумніваєте ся, панї?

— Алеж ви з початку цїлком не звертали на мене уваги. Інакше я не важилаби ся була заговорити.

— Буду щирий. Коли ви сїли, я глянув на вас побіжно, а що ви не незвичайна краса, тож і не впало менї нїчого в очи.

— Алеж за час цїлої дїї ви не подивили ся на мене нї разу.

— Гніваєте ся, панї, за то? Прошу, даруйте менї той великий гріх! За покуту посьвячу цїле житє, щоби вам приглядати ся.

— Гм!

— Якуж відповідь дістану?

— Досить скоро довідаєте ся про зміст єї.

— Чи так грозите?

— Тому, що я не незвичайна краса.

— Безперечно! Але мимо того молодеча ваша принада, панї, веселий зір добрих очей, збиточний усьміх... мусять причарувати кождого.

— Хочете покрити свою нечемність.

— Хочу подивляти вас, панї, цїле житє. Відопхнете мене?

— Може...

— Або може зробите надію на щасливу відповідь?

— І се можливе...

— Або приймете осьвідчини?

— Річ вимагає розваги.

— Та непевність рівнає ся тортурам! Чую що відмова дїткнула би мене страшно. Не відважу ся старати ся о вас, панї. Або можу я важити ся?

— Важити ся.... осьмілити ся... можна завше!

— І ви, панї, сьмієте ся при сих словах... глядите на мене ніжно. О! дорога... люба суджена моя! Ти...

— Пст! занавіса підносить ся!...

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Найвисші відзначення від Дирекциї дібр Єго ц. і к. Вел. Цїсаря Франц Йосифа І., від корол. угорских домен, від Вис. ц. к. Мінїстерства рільництва і ц. к. господарского Товариства у Відни і Академії винаходів в Парижи.

Ориґінальні машини рільничі

Ф. ВІХТЕРЛЬЕ в ПРОСЦІЙОВІ

а іменно: знані сїчкарнї „Ню Модель“, „Польонїя“, „ТН“ і „ТНА“ о 3 і 4 ножах, сївники рядові „Монтанїя“, молотїльнї з кованими щитами, криті кірати і т. п. Млинки до очищуваня збіжа почавши від 78 К., трієри, праси до олїю, ваги, сикавки огневі, знаряди ковальскі, міхи, бормашини, як і машини до шитя,

з першорядних фабрик, поручають найдешевше

І. НАИБЕРҐЕР і С-ка, Львів.

Склади у власнім домі при ул. ГОРОДЕЦКІЙ ч. 53, де також всїлякі замовлення просимо присилати.

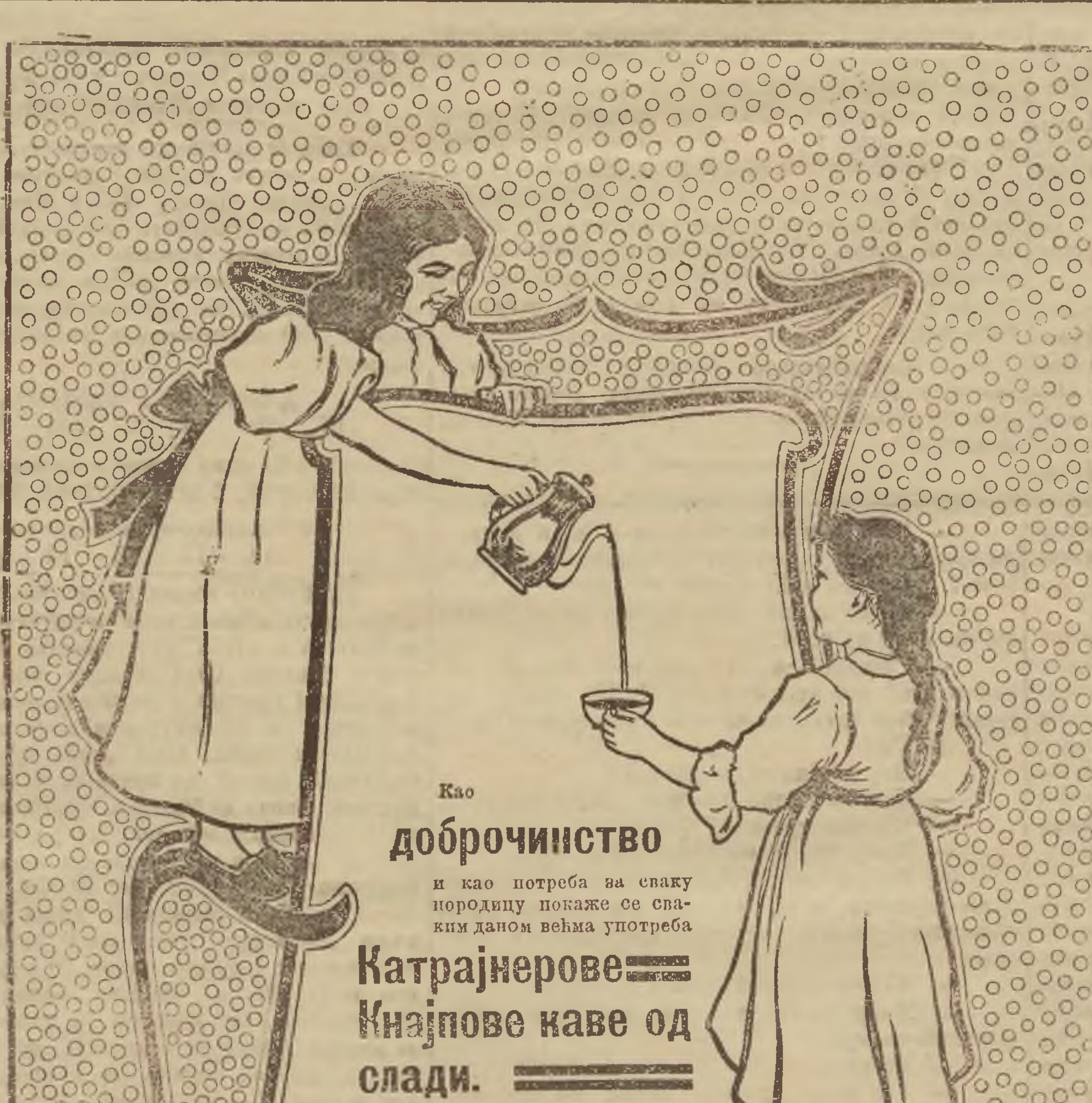
„Днїстер“

товариство взаїмних обезпечень у Львові, ринок ч. 10 дім „Просьвіти“, одиноке руске товариство асекурацийне, **обезпечає будинки, інвентар живий і мертвий, збіже і пашу** на случай пожару. „Днїстер“ припоручили Впр. Митрополит і Преосьв. Епископи Всч. Духовеньству і всїм вірним для обезпечення **церквей, приходств, будинків громадских, шкільних і селяньских.**

„Днїстер має 645 тисяч власних фондів.

Оплата премії есть умиркована, а шкоди виплачують ся дуже скоро і совістно. Чистий зиск розділює „Днїстер“ межи своїх членів яко звороти з премії. В роцї 1900 і 1901 виносить зворот по 8%. Члени „Днїстра“ можуть затягати позички в Банку краевім, в касах ощадности і в тов. кред. „Днїстер“. Через „Днїстер“ можна обезпечатись на житє — капітали на дожите, посмертні капітали, посаги, ренти і т. д. — а з провізиї від тих обезпечень відступає „Днїстер“ часть на рускі публичні цїли. „Днїстер“ дає радо селянам аґенциї, де близько нема аґенциї „Днїстра“, а аґенти „Днїстра“ заробили вже близько 350.000 провізиї.

„Fotografische Mittheilungen“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенків. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Тягнене невідклично
19-го червня 1902.
Льотерия акторска

1	гол. вигр.	по	50.000 К
1	„ „	„	5.000 „
1	„ „	„	3.000 „
2	„ „	„	2.000 „
5	виграних	„	1.000 „
10	„	„	500 „
20	„	„	200 „
60	„	„	100 „
100	„	„	50 „
300	„	„	20 „
3500	„	„	10 „

Льоси по **1 К** поручають: Кіц і Штоф, Корман і Файтенбавм, М. Клярфельд, В. Хаєс і С-а, Авґ. Шеленберґ і Син, Яков Штро, Сокаль і Лїлїєн, Самуелї і Ляндав.

Кожда виграна буде по відтягненю 10 прц. готівкою виплачена.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

З друкарнї В. Лозаньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).